

Arrest

nr. 148 506 van 25 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing 12 januari 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij trad op 28 juli 2011 in het huwelijk met de heer Z.M, van Belgische nationaliteit.

Op 3 september 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) teneinde haar echtgenoot te vervoegen.

Op 25 oktober 2012 werd haar een visum type D toegekend.

Op 28 januari 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 12 maart 2013 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 18 januari 2014 werd een woonstverslag opgesteld waaruit bleek dat de verzoekende partij en haar echtgenoot niet meer op hetzelfde adres woonden. Op 3 maart 2014 werd de verzoekende partij ingeschreven op een ander adres.

Op 20 maart 2014 richtte de raadsman van de verzoekende partij een schrijven aan de verwerende partij met de mededeling dat de verzoekende partij sedert juli 2013 de echtelijke woonst had verlaten en verzocht hij de verwerende partij om toepassing te maken van de uitzonderingsbepaling met name artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 1 juni 2014 richtte het parket van de procureur des Konings te Antwerpen een schrijven aan de verwerende partij waarin werd meegedeeld dat de echtgenoot van de verzoekende partij op 28 april 2014 een klacht had ingediend wegens schijnhuwelijk. Tevens werd aangegeven dat er ook een klacht werd neergelegd door de verzoekende partij wegens slagen en verwondingen, doch dat dit dossier geklasseerd werd omdat er onvoldoende bewijzen waren.

Op 30 juli 2014 nam de verzoekende partij kennis van een schrijven van de verwerende partij waarbij zij werd verzocht om in het kader van een onderzoek van haar dossier over een eventuele intrekking van haar verblijfsrecht documenten voor te leggen die nuttig zijn voor haar dossier.

Op 1 september 2014 maakte de verzoekende partij een aantal documenten over aan de verwerende partij.

Op 12 januari 2015 nam de verwerende partij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater van de wet van 15.12.1980, 4° of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit het schrijven van de Procureur des Konings (Antwerpen) dd. 01.06.2014, blijkt het volgende: "Op 28.04.2014 heeft dhr. ZM zich bij de lokale politie Antwerpen aangeboden om een klacht neer te leggen lastens zijn echtgenote wegens schijnhuwelijk; Betrokkenen zijn reeds gekend in een dossier met kenmerk AN43.LB.141348-13, inzake opzettelijke slagen en verwondingen. Mevrouw had een klacht ingediend tegen meneer. Het dossier werd echter zonder gevolg gerangschikt wegens onvoldoende bewijzen. Er konden geen lichamelijke letsels worden vastgesteld. Er werd geen doktersattest binnengeleverd. Er zijn geen objectieve getuigen. Meneer was niet aanwezig op het moment dat de politiediensten ter plaatse kwamen. Wanneer meneer iets later arriveerde, was hij heel kalm en rustig. Meneer heeft in zijn verklaring ook ontkend dat hij mevrouw geslagen heeft. Thans moet worden vastgesteld dat betrokkenen sinds 04.10.2013 niet langer samenwonen. Er was slechts samenwoning van 28.01.2013 tot 04.10.2013.

Uit de verklaring van mevrouw blijkt dat zij haar leven alleen wil verder zetten in België. Ook blijkt dat mevrouw geen Nederlands kent, niet geïntegreerd is, niet werkt en ook nog geen vriendschapsband heeft opgebouwd. Mevrouw haar intentie is duidelijk gericht op de vestiging in België ondanks het stukgelopen huwelijk.

Uit de info van de advocaat van betrokkene blijkt dat mevrouw taalcursussen volgt.

Deze cursussen maken deel uit van de verplichte inburgeringscursussen.

Het feit dat mevrouw enkele dagen als animator als begeleider gewerkt heeft (speelpleinwerker) is onvoldoende bewijs van integratie. Er wordt niet aangetoond dat deze animatie in de Nederlands taal gebeurde. Tevens zijn een "inschrijving" in het volwassenonderwijs en een "uitnodiging" voor arbeidsbegeleiding geen voldoende bewijzen van integratie. Deze wegen tevens niet op tegen het voornoemde van de Procureur des Konings en het feit dat betrokkene reeds sinds januari 2013 onderhoudsgeld krijgt van het OCMW.

Betrokkene kan tevens geen beroep doen op de uitzonderingsmaatregel (huishoudelijk geweld) daar zij niet kan instaan voor haar eigen inkomsten zoals bepaald in artikel 42 quater §4, laatste alinea W. 15.12.1980. Betrokkene is bovendien nog jong en kan een nieuw leven opbouwen in haar land van herkomst.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel, het hoorrecht en het beginsel audi alteram partem. Tevens voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“1. Het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden omschreven als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid).

Zulks impliceert dat de bestreden beslissing moet zorgen voor een afweging van betrokken belangen op basis van een redelijke afweging, die moet voldoen aan het redelijkheidsbeginsel en afdoende motivering (evenredig aan het belang en draagkrachtig) alvorens een beslissing te nemen.

Het beginsel audi alteram partem houdt in dat de overheid niet op zorgvuldige wijze een beslissing kan nemen zonder daarover de rechtsonderhorige de kans te hebben gegeven zich daarover te laten horen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen . Bijgevolg komt het aan de administratie toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals de beëindiging van het verblijfsrecht, te treffen, hetgeen in de vaste rechtspraak van de RvV steeds wordt bevestigd.

Verwerende partij heeft nagelaten een correcte feitenvinding te doen en schendt daarmee het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de bestreden beslissing wordt in concreto geen enkel eigen feitelijk onderzoek gevoerd door de verwerende partij.

Er wordt klaarblijkelijk van uit gegaan dat ondanks de historiek in dit dossier en de stukken zoals toegevoegd door de vorige raadsman van de verzoekster, er geen enkele reden zou zijn om geloof te hechten aan de versie van de verzoekster. Nochtans is zij niet zonder reden op 4 oktober 2013 naar een vluchthuis gegaan en heeft zij vervolgens klacht neergelegd. Een zorgvuldige feitenvinding had ervoor gezorgd dat de verzoekster niet alleen was gehoord maar dat daarenboven ook de stukken waren onderzocht waaruit blijkt dat zij zich twee dagen na haar terugkeer uit Marokko naar een vluchthuis heeft begeven en zij ook vaststellingen heeft laten doen door een dokter omtrent de slagen en verwondingen die zij kreeg.

Klaarblijkelijk heeft de verwerende partij er zich in dit dossier vanaf gemaakt met de vaststelling dat er een klacht is neergelegd door de vader van deze slagen en verwondingen wegens het aangaan van een schijnhuwelijk (en dit niet dan nadat er klacht is neergelegd en dit omdat de verzoekster niet meer aan zijn wensen voldeed als huisslaaf) en dat zonder meer wordt aangegeven dat er geen verdere objectieve gegevens zijn. Er wordt uitdrukkelijk aangegeven dat mijnheer in zijn verklaring ontkend heeft dat hij mevrouw slagen heeft gegeven en dit wordt klaarblijkelijk door de verwerende partij zonder meer als waarachtig aanzien ondanks de feitelijke historiek en het administratief dossier.

Bijkomend wordt hieraan gekoppeld in de bestreden beslissing dat moet worden vastgesteld dat betrokkenen sinds 4 oktober 2013 niet langer samenwonen. Hierbij wordt voorbijgegaan aan het feit dat verzoekster slechts teruggekeerd is uit Marokko sedert 2 oktober 2013 en zij dus twee dagen na haar terugkeer, omwille van de redenen zoals in het feitenrelaas vermeld, gevluht is naar een vluchthuis. Zij heeft ook in die periode aangifte gedaan wegens slagen en verwondingen. Deze feiten zonder meer

klasseren en aangeven dat er geen bewijs is zonder zelf een correcte en volledige feitenvinding te doen, is niet voldoende zorgvuldig en minstens niet afdoende gemotiveerd zodat er een onzorgvuldige, onjuiste en niet pertinent of correct en duidelijk gemotiveerde beslissing voorligt.

Alleen al om deze redenen is het eerste middel gegrond.

2. *Uit het hogervermelde feitenrelaas blijkt duidelijk dat de verwerende partij heeft nagelaten de oorzaak voor het verlaten van de echtelijke woonst door verzoekster te controleren.*

Nochtans mogen meer inspanningen verwacht worden van de instantie die bevoegd is voor het opstellen van het administratief dossier op grond waarvan men moet oordelen over het recht van verblijf van personen, in casu van verzoekster.

Bijgevolg houdt de bestreden beslissing een schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt namelijk aan verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dit werd overigens bevestigd door de rechtspraak van de RVV. In arrest nr. 106301 van 3 juli 2013 stelde de Raad het volgende:

“De Raad herinnert er aan dat bij een beëindiging van het verblijf, dat niet geschiedt op de aanvraag van de betrokkene, het de taak van de gemachtigde is om op een zorgvuldige wijze zijn beslissing voor te bereiden en zich ervan te vergewissen dat verzoekster niet onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet valt.

Niettemin achtte de gemachtigde het niet nodig verder onderzoek te verrichten naar de slagen en verwondingen of het huiselijk geweld waarvan de verzoekster het slachtoffer zou zijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde zelfs maar een poging heeft gedaan om na te gaan welk gevolg aan de klacht van verzoekster van 18 mei 2012 werd gegeven.

Van de gemachtigde mag daarenboven verwacht worden dat hij zich minstens volledig laat inlichten betreffende de in tempore non suspecto neergelegde aangifte dd. 15 mei 2012 van de persoon die getuige was van het huiselijk geweld tegen verzoekster, des te meer nu de verzoekster slechts kennis kan krijgen van de gevolgtrekkingen uit de aangifte nadat de procureur beslist dat diens onderzoek ten einde is. De Raad stelt vast dat in het uitgebreide relatieverlag van de politie van Sint-Truiden het relevante dossiernummer van deze aangifte werd vermeld alsook het gegeven dat het dossier voor verder onderzoek werd overgemaakt aan de politiezone Luik waardoor de gemachtigde alle gegevens in handen had om deze zaak verder te onderzoeken.

Zoals de verzoekster stelt in het verzoekschrift diende de gemachtigde in casu verder onderzoek te verrichten en volstaat het niet te stellen dat het gepleegde huiselijk geweld niet bewezen is, indien er overeenstemmende vermoedens zijn die op het bestaan van geweld wijzen.

Daargelaten de vraag of verzoekster in aanmerking komt voor de uitzonderingssituatie bedoeld in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de gemachtigde ten dezen zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid.

De zorgvuldigheidsplicht werd niet nageleefd.”

(eigen onderlijning)

3. *Daarenboven wordt in de bestreden beslissing in de feitenvinding uitgegaan van een bijzonder eenzijdige visie. Er wordt uitdrukkelijk aangegeven:*

“Mevrouw haar intentie is duidelijk gericht op de vestiging in België, ondanks het stukgelopen huwelijk;

...

Betrokkene is bovendien nog jong en kan een nieuw leven opbouwen in haar land van herkomst.”

De beide paragrafen geciteerd uit de bestreden beslissing zijn een eenzijdige visie van de betrokken ambtenaar die de beslissing heeft genomen, waarbij de verwerende partij een vooringenomen standpunt inneemt omtrent de door de verzoekster ingediende klacht.

Hieruit blijkt zeer duidelijk dat verzoekster ondanks duidelijke vaststellingen van een arts en ondanks haar verklaringen zonder meer niet wordt geloofd en de verklaringen van de echtgenoot wel worden geloofd, hetgeen ook blijkt uit de vermelding dat mijnheer in zijn verklaring heeft ontkend dat hij mevrouw geslagen heeft.

Dergelijke vooringenomenheid past niet in een degelijke feitenvinding die een deugdelijke en pertinente motivering en zorgvuldige beslissing zou moeten schragen.

Ook om deze reden is het eerste middel gegrond.

4. *Het feit dat op een bijzonder onzorgvuldige wijze is overgegaan tot de feitenvinding blijkt des te meer ook uit twee vergissingen in de bestreden beslissing die ook nog een negatief beeld werpen over de verzoekster enkel en alleen gebaseerd op het feit dat men een foutieve visie van de feiten heeft.*

Er wordt gesteld dat er slechts een samenwoning zou geweest zijn van 28 januari 2013 tot 4 oktober 2013. Dit is manifest onjuist. De periode die wordt gerekend is de periode waarin zij effectief in de registers van de burgerlijke stand is gevoegd, doch verzoekster is naar België gekomen in december 2012 en heeft onmiddellijk aanmelding gedaan van haar verblijf bij haar partner. Dit is ook zo vermeld bij de aankomstverklaring.

Er is ook geen enkele plaats waar zij is ingeschreven geweest.

Er mag dus redelijkheidshalve uitgegaan worden van het feit dat mevrouw reeds sedert december 2012 met haar partner heeft samengewoond, nu er geen tegenindicaties voor zijn. De feiten zijn dus 2 maanden verkeerd...

Daarenboven wordt opnieuw volledig foutief gesuggereerd dat mevrouw sedert januari 2013 een onderhoudsgeld krijgt van het OCMW. Deze vaststelling is foutief.

Pas na haar vlucht in oktober 2013 heeft zij, omdat zij geen inkomsten genereerde en niet de mogelijkheid had om te werken, via de betrokken diensten van het vluchthuis een aanvraag ingediend tot het bekomen van een leefloon, hetgeen zij in april 2014 heeft gekregen.

Een jaar en 4 maand later dus dan vooropgesteld in de bestreden beslissing. Opnieuw wordt hierin op een volledig foutieve wijze de visie van de verwerende partij als vooringenomen, niet pertinent, niet deugdelijk en onjuist bestempeld.

Ook dit maakt deel uit van het onzorgvuldige karakter van de feitenvinding die hiermee nogmaals wordt onderstreept. Ook om deze reden is het eerste middel gegrond.

5. De bestreden beslissing baseert zich op een aantal redenen, evenwel zonder dat de beslissingnemende overheid daar een eigen onderzoek naar heeft gevoerd.

Zij beperkt zich tot de verwijzing naar een uitermate beperkt onderzoek door de lokale politie van Antwerpen en een eigen interpretatie van de integratiebewijzen zoals voorgelegd door de raadsman van verzoekster.

Evenwel werd verzoekster geen mogelijkheid geboden om op één of andere manier in te gaan tegen de juistheid van dit relaas, noch kreeg zij de kans zich te verweren tegen de klassering van het strafonderzoek, noch kon zij zich verzetten tegen deze gebrekkige beoordeling van haar integratie.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de overheid deze aangehaalde redenen onderworpen heeft aan een summier onderzoek, noch dat zij deze gegevens zelf heeft gecontroleerd, teneinde een beslissing te nemen die voldoet aan de formele en materiële zorgvuldigheid.

Uit de rechtspraak van de Raad zoals hierboven geciteerd en in de voetnoten vermeld blijkt duidelijk dat de Raad in het verleden herhaaldelijk heeft aangegeven dat een eigen feitenvinding aan de basis moet liggen van een zorgvuldige en correct materieel gemotiveerde beslissing. Geen van deze elementen ligt voor en uit diverse citaten blijkt een vooringenomen karakter bij de beoordeling die onmogelijk tot een juiste feitenvinding kan leiden.

Het eerste middel is gegrond."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat de beslissing genomen werd in toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet om reden dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Determinerend in de motivering hieromtrent is dat er vastgesteld wordt dat de verzoekende partij en haar echtgenoot niet meer samenwonen sedert 4 oktober 2013. Verder wordt in de motivering van de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij geen beroep kan doen op de uitzonderingsbepaling voorzien in artikel 42quater van de vreemdelingenwet daar zij niet kan instaan voor haar eigen inkomsten nu blijkt dat zij gesteund wordt door het OCMW. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing

is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.”

Uit de voormelde bepaling volgt zeer duidelijk dat er een einde kan worden gesteld aan het verblijf wanneer er wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Tevens blijkt uit deze bepaling dat er een uitzondering bestaat waarbij geen einde wordt gesteld aan het verblijf, zo onder meer als bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen en voor zover de betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste valt van het sociale bijstandstelsel.

Het determinerend motief van de bestreden beslissing is dat er geen gezamenlijke vestiging meer is daar werd vastgesteld dat de verzoekende partij sedert 4 oktober 2013 niet langer meer samenwoont met haar partner en dat zij zich niet kan beroepen op de uitzonderingsbepaling daar zij ten laste valt van het OCMW.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing op tal van punten bekritiseert, doch dat zij er niet in slaagt het determinerend motief te weerleggen. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij op het ogenblik van de beoordeling door de verwerende partij samenwoonde met haar echtgenoot. Dit wordt ook niet betwist door de verzoekende partij. Zij beperkt er zich toe redenen op te sommen waarom er geen samenwoning meer was en is. Zulks doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verder gaat de verzoekende partij uitvoerig in op het gegeven dat zij het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld. Niettegenstaande uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bedenkingen heeft bij de juistheid van de beweringen van de verzoekende partij, blijkt niettemin dat zij heeft onderzocht of de verzoekende partij onder de uitzonderingsbepaling zou kunnen vallen. Hierbij wordt heel duidelijk gesteld dat de verzoekende partij geen beroep kan doen op de uitzonderingsbepaling daar zij ten laste is van het OCMW. Ook dit motief weerlegt de verzoekende partij op geen enkel punt. Zij stelt weliswaar dat verkeerdelijk wordt gesteld dat zij sedert januari 2013 onderhoudsgeld verkrijgt van het OCMW, maar verder blijkt uit haar uiteenzetting dat zij sedert april 2014 een leefloon van het OCMW ontvangt. Aldus weerlegt de verzoekende partij geenszins het determinerend motief waaruit blijkt dat zij op het ogenblik van de beoordeling geen beroep kon doen op de uitzonderingsbepaling daar zij niet over voldoende inkomsten beschikt nu zij ten laste is van het sociale bijstandstelsel.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat voormelde determinerende motieven zijn gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zijn. Het feit dat de verwerende partij aanvult met subsidiaire motieven tast de wettigheid van de determinerende motieven niet aan. Deze volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd of een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel.

Evenmin kan de verzoekende partij gevolgd worden in haar betoog dat er geen enkel feitelijk onderzoek is gebeurd. Zo heeft de verwerende partij aan de hand van de gegevens van het rijksregister vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Zo staat de verzoekende partij sedert 3 maart 2014 ingeschreven in de (...) te Gent en dus niet meer op het adres van haar echtgenoot. De verwerende partij heeft zich in casu niet beperkt tot de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, doch heeft ook nagegaan of de verzoekende partij zich kon beroepen op de uitzonderingsbepaling. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of de verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Uit informatie verkregen van de kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot leefloon blijkt dat de verzoekende partij sedert 1 april 2014 leefloon ontvangt. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat aan de verzoekende partij op 30 juli 2014 een brief werd ter kennis gebracht waarbij het volgende werd gesteld: *“In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, § 1, alinea 3 van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: ‘bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’ staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats.*

U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven.” De verzoekende partij heeft stukken neergelegd en deze stukken werden meegenomen in de beoordeling door de verwerende partij en betrokken in de motivering van de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden, werd in casu wel degelijk een onderzoek gevoerd door de verwerende partij.

Evenmin kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij stelt niet gehoord te zijn geweest. Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de verzoekende partij werd geïnformeerd omtrent het gegeven dat er een onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke beëindiging van haar verblijfsrecht en dat zij de mogelijkheid heeft gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten. Het hoorrecht houdt niet in dat de verzoekende partij mondeling dient te worden gehoord. Evenmin houdt het hoorrecht in dat de verwerende partij haar motieven aan de verzoekende partij kenbaar dient te maken zodat zij de kans krijgt om deze te weerleggen. Het volstaat dat de verzoekende partij de kans heeft gekregen om haar standpunt uiteen te zetten, hetgeen in casu het geval is.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“Luidens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen moet elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Die motivering moet “afdoende” zijn.

Luidens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 wordt elke administratieve beslissing met redenen omkleed.

De motivering is de weergave van de feitelijke en juridische redenen waarop een administratieve rechtshandeling is gesteund. Feitelijke juistheid van de motieven houdt in dat de relevante feiten,

waarop de beslissing van de overheid is gesteund, bestaan en juist moeten zijn. Juridisch aanvaardbare motieven betekenen dat de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten m.a.w. gebaseerd zijn op een correcte wettelijke basis.

Aan deze motiveringsplicht is voldaan wanneer de bestreden beslissing duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissingsnemende overheid haar besluit steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De motivering van de verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. Zij is niet nagegaan als de voorliggende gegevens in rechte en in feite juist zijn waardoor zij deze onmogelijk correct kon beoordelen en zij op grond daarvan niet redelijk tot haar besluit is kunnen komen.

Zo verwijst de verwerende partij naar de rangschikking van het dossier inzake de aangifte van verzoekster jegens de heer Z wegens onvoldoende bewijzen. Dit vormt voor haar voldoende reden om de situatie van verzoekster niet te aanvaarden. Maar de rangschikking betekent geenszins dat de feiten zich niet zouden hebben voorgedaan. De klassering duidt enkel aan dat het openbaar ministerie niet voldoende bewijzen kan verzamelen teneinde een veroordeling te bekomen van de dader. Niet dat de klachten van verzoekster gelogen zouden zijn. Hier anders over oordelen vormt niet alleen een schending van het motiveringsbeginsel, maar ook een rechtstreekse inbreuk op de rechten van verzoekster als slachtoffer. De materiële én formele motiveringsplicht is derhalve niet voldaan door een loutere verwijzing naar de klassering van een oppervlakkig onderzoek, uitgevoerd en beslist door een andere overheidsinstantie.

7. Daarnaast gaat de beslissing van 12 januari 2015 in tegen artikel 42 quater, §4, 4° van de wet van 15 december 1980. Dit artikel bevat eveneens een uitzondering op de grond waarop voormelde beslissing werd gebaseerd, en bepaalt:

“indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Huiselijk geweld, is één van de gevallen die onder toepassing van dit artikel vallen. Huiselijk geweld betekent 'de aantasting van de persoonlijke integriteit door lichamelijke, geestelijke of seksuele geweldpleging, belaging en bedreiging, waarbij de ernst van de geweldpleging, belaging en bedreiging, waarbij de ernst van de geweldpleging kan variëren van licht naar zwaar'.

Uit bovenstaand feitenrelaas kan geen twijfel bestaan over het feit dat de situatie van verzoekster onder de definitie van huishoudelijk geweld valt. Uit de verschillende verhoren van verzoekster (bij het PV van de klacht alsook bij het verhoor inzake de aangifte tot schijnhuwelijk) blijkt duidelijk dat zij zowel psychisch, als fysiek, als seksueel werd mishandeld. Het strafonderzoek werd inderdaad gerangschikt wegens onvoldoende bewijzen, maar dit betekent geenszins dat de feiten zich niet zouden hebben voorgedaan. Zoals hierboven reeds uiteengezet duidt de klassering enkel aan dat het openbaar ministerie niet voldoende bewijzen kan verzamelen teneinde een veroordeling te bekomen van de dader. Niet dat de klachten van verzoekster onwaar zouden zijn.

De verwerende partij was zeer goed op de hoogte van het feit dat verzoekster de echtelijke woonst heeft verlaten en in een vluchthuis heeft verbleven teneinde te ontsnappen aan de aanhoudende mishandelingen. Toch wordt dit in de beslissing niet vermeld. Evenmin heeft de Dienst Vreemdelingenzaken aandacht voor de listige daden van de heer Z die middels een echtscheiding en een aangifte van schijnhuwelijk, het verblijfsrecht aan de verzoekster wil ontnemen. Uit de rechtspraak van de RVV in een vrijwel identieke zaak blijkt nochtans dat dergelijk gebrek aan motivering, voldoende is om de voorliggende beslissing te vernietigen. In elk geval slaagt de verwerende partij er niet in te motiveren waarom zij van mening is dat het hier niet zou gaan om een schrijnend geval.

Dat verzoekster geen doktersattesten kon voorleggen als bewijs van deze fysieke geweldplegingen is louter te wijten aan het feit dat zij een angstige, geïsoleerde jonge vrouw was met onvoldoende kennis van de Nederlandse taal. Van verzoekster kon niet worden verwacht dat zij, gezien haar voorgeschiedenis, wist welke stappen zij moest ondernemen. Zij was ten tijde van nauwelijks toegelaten het huis alleen te verlaten, zij kon derhalve geen geneesheer raadplegen. Ook bij haar aangifte wist zij niet dat het vereist was een doktersattest te kunnen voorleggen. Zij ging er ten goede trouw van uit dat men geloof zou hechten aan haar woorden en dat zij geholpen zou worden. Op eigen initiatief heeft zij op 7 oktober 2013 (enkele dagen na haar opnamen in het vluchthuis) toch een controle laten uitvoeren bij geneesheer MG. Uit zijn vaststellingen blijken dat wel degelijk kwetsuren konden worden vastgesteld.

Met dit attest werd geen rekening gehouden bij het nemen van de beslissing, zodat in principe geen volledig feitendossier aan de basis van de beslissing ligt.

Ondergeschikt en voor zover als nodig vraagt de verzoekster om aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag te stellen aangezien artikel 42quater, § 4, 4° van de wet van 15 december 1980 een discriminatie inhoudt:

Schendt artikel 42quater, § 4, 4° van de wet van 15 december 1980 zoals later herhaaldelijk gewijzigd de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde grondwet doordat zij via het toevoegen van de cumulatieve voorwaarde dat (betrokkenen moeten aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen (...)) een discriminatie realiseert tussen verschillende personen die het slachtoffer worden van familiaal of intrafamiliaal geweld tijdens het huwelijk, met name doordat personen die in de prostitutie worden gedwongen en desgevallend op deze wijze een eigen inkomen genereren worden toegestaan om in het land te verblijven, daar waar personen die verboden worden om zich te integreren, opgesloten worden en als huisslaaf worden gebruikt niet in de mogelijkheid zijn om als werknemer of zelfstandige te functioneren.

Inzake de eigen inkomsten van verzoekster

Tot op heden krijgt verzoekster een leefloon van het OCMW, waarmee zij een goedkope studio huurt en voorziet in haar levensonderhoud. Deze situatie is slechts tijdelijk en zij is volop op zoek naar werk. Dit blijkt onder meer uit haar inschrijving bij de VDAB en het opleidingstraject dat zij geniet en waarvan bewijs met verklaring wordt voorgelegd in de stukken

Zij streeft ernaar zich ten volle te integreren en zelfredzaam te zijn. Haar afhankelijkheid van de sociale bijstand is slechts een interim maatregel en dient enkel om haar de kans te geven de periode tussen haar ontbonden huwelijk, en haar zelfstandigheid te overbruggen. Men mag niet vergeten dat verzoekster het slachtoffer is in deze gehele zaak en dat van haar niet verwacht kan worden dat zij vanuit haar gedwongen en geïsoleerde bestaan meteen een kans zou krijgen op de arbeidsmarkt.

Voorliggende beslissing vormt een schending van artikel 43 quater, §4, 4° van de wet van 15 december 1980 en de motiveringsplicht.

Het tweede middel is gegrond.”

Wat de bespreking van het tweede middel betreft, kan er worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Zo werd vastgesteld dat de verwerende partij wel degelijk heeft onderzocht of de verzoekende partij zich kon beroepen op de uitzonderingsbepaling. Aldus werd wel degelijk rekening gehouden met het gegeven van huiselijk geweld. Evenwel werd vastgesteld dat de verzoekende partij ten laste is van het OCMW en om deze reden geen beroep kan doen op de uitzonderingsbepaling.

Waar de verzoekende partij poneert dat de situatie waarbij zij een leefloon ontvangt van tijdelijke aard is, wijst de Raad er op dat hij zich bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing dient te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling. Het staat buiten kijf dat de verzoekende partij op dat ogenblik een leefloon ontving.

Wat de prejudiciële vraag betreft die de verzoekende partij suggereert, ziet de Raad niet in welk nut het zou hebben om dergelijke vraag te stellen. Zij lijkt hiermee aan te geven dat zij huisslaaf is geweest waardoor zij nooit in de mogelijkheid is gesteld om als werknemer of zelfstandige te functioneren en eigen inkomsten te genereren. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij aannemelijk kan maken dat zij als huisslaaf werd opgesloten, blijkt dat zij sedert 4 oktober 2013 niet meer bij haar echtgenoot verblijft. De bestreden beslissing dateert van januari 2015. De verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij sedert dat zij niet meer op het adres van haar echtgenoot verbleef niet in de mogelijkheid was om inkomsten te genereren uit tewerkstelling om reden dat zij opgesloten was als huisslaaf en hierdoor niet geïntegreerd was.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Daarnaast verwijst de verwerende partij naar de bewijzen van integratie die werden voorgelegd door de raadsman van verzoekster, onmiddellijk gevolgd door de vaststelling dat deze documenten onvoldoende zijn. Evenwel zonder te motiveren waarom deze voorgelegde bewijzen niet worden aanvaard en zelfs

zonder te voorgelegde documenten op een degelijke wijze te onderzoeken. De dienst Vreemdelingenzaken gaat uit van veronderstellingen, niet van correcte, feitelijke en juridische gegevens. De beslissing van 12 januari 2015 houdt onvoldoende rekening met de bewijzen van integratie van verzoekster. Hoewel enerzijds in het motiverende gedeelte erkend wordt dat zij reeds verschillende stappen tot integratie heeft gezet, worden deze anderzijds niet als onvoldoende aanvaard.

De beslissing nemende overheid blijkt onder meer te hebben vergeten dat zij gedurende haar huwelijk in compleet isolement heeft geleefd en geen werk kon/mocht uitoefenen. De Nederlandse lessen die zij toen volgde werden strikt opgevolgd door haar familie die erop toezag dat zij buiten deze lessen geen kans kreeg om mensen te leren kennen en een kennissenkring op te bouwen. Zij mocht nooit alleen op straat en mocht zelfs de deur niet openmaken als werd aangebeld. Haar mogelijkheden tot integratie werden enorm beperkt en dit volledig buiten de wil van verzoekster.

Eens bevrijd uit deze situatie heeft zij enige tijd nodig gehad om hiervan te bekomen. Sindsdien heeft zij zich non-stop geëngageerd voor de maatschappij (o.a. vrijwilligerswerk), heeft zij verscheidene cursussen gevolgd, is zij actief op zoek naar werk en doet zij er alles aan om de Nederlandse taal zo snel mogelijk onder de knie te krijgen. De voorliggende bewijzen tonen echter wel aan dat de situatie snel en positief evolueert en dat er een duidelijke wil bestaat in hoofde van verzoekster om dit integratieproces zo snel mogelijk te doorlopen.

De beslissing houdt onvoldoende rekening met voorliggende elementen en weigert de aangehaalde bewijsstukken te aanvaarden, evenwel zonder afdoende motivering.

Tenslotte wijst de bestreden beslissing op de jonge leeftijd van verzoekster en het feit dat zij nog een nieuw leven kan opbouwen in haar land van herkomst, wederom zonder enige motivatie waarom dit de beslissing tot intrekking van verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Bovendien gaat deze stelling wel zeer kort door de bocht en negeert het compleet de socio-culturele situatie in haar thuisland. Daar is het namelijk maatschappelijk onaanvaardbaar om als gescheiden vrouw door het leven te gaan, laat staan om er opnieuw een leven op te bouwen. Niet alleen wordt zij beschouwd als een buitenstaander, haar kansen op het vinden van een nieuwe man zijn zo goed als nihil. Ook haar langdurige verblijf in België zou een terugkeer bemoeilijken. Zij heeft daarentegen veel betere vooruitzichten hier in België, rekening houdende met haar overtuigde wil zich hier te integreren en te werken. Hier wordt zij niet beschouwd als een minderwaardige 'tweedehandse' vrouw en heeft zij tenminste een reële kans zich te ontplooien zoals het hoort voor een jonge vrouw. Een terugkeer is met andere woorden zeer moeilijk en ongewenst.

De beslissing houdt onvoldoende rekening met de socio-culturele status van verzoekster in haar land van herkomst.

Aldus schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en minstens het redelijkheidsbeginsel.

Het derde middel is gegrond."

In haar derde middel betwist de verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing betreffende het socio-economisch onderzoek in het kader van artikel 42quater van de bestreden beslissing. Hierbij stipt de Raad aan dat hij slechts een marginale toetsing kan doorvoeren. Het komt niet aan de Raad toe om de stukken opnieuw te gaan beoordelen. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de verwerende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

In het kader van het socio-economisch onderzoek legde de verzoekende partij volgende documenten neer: een proces-verbaal van verhoor van 4 oktober 2013, een attest van de speelpleinwerking, een inschrijving in het volwassenonderwijs en een uitnodiging voor arbeidsbegeleiding.

Deze documenten werden betrokken in de motivering van de bestreden beslissing.

Zoals aan de verzoekende partij werd aangegeven in het kader van het socio-economisch onderzoek dient de verwerende partij bij de beslissing die een einde stelt aan het verblijf rekening te worden gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, met de leeftijd en de gezondheid van de betrokkene, met de gezins- en economische situatie, met de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin er nog bindingen zijn met het land van oorsprong.

Een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing toont aan dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden.

In haar beslissing meent de verwerende partij dat er onvoldoende bewijs is van integratie. De verzoekende partij ontkent dit niet doch brengt redenen aan waarom er sprake is van een beperkte integratie. Ze benadrukt dat er een wil tot integratie is. Hiermee toont ze niet aan dat de beoordeling

gemaakt door de verwerende partij kennelijk onredelijk is. Waar zij stelt dat ze zich non-stop geëngageerd heeft in de maatschappij (vrijwilligerswerk), zij verscheidene cursussen heeft gevolgd en zij actief op zoek is naar werk, gaat zij zelf voorbij aan de stukken die zij heeft neergelegd. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, wordt elk stuk dat zij heeft neergelegd, besproken en wordt wel degelijk gemotiveerd waarom deze stukken niet voldoende zijn om tot een andere conclusie te leiden.

Wat betreft de sociale bindingen met het land van oorsprong stelt zij dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar situatie in haar thuisland. Zo stelt zij dat het voor haar zeer moeilijk zal zijn om als gescheiden vrouw door het leven te gaan en er een nieuw leven op te bouwen. Zij meent dat de kansen op het vinden van een nieuwe man zo goed als nihil zijn. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij deze bedenkingen pas voor het eerst uit bij haar beroep terwijl haar duidelijk werd gewezen op de elementen waarmee de verwerende partij rekening diende te houden en haar de kans werd geboden om haar standpunt dienaangaande uiteen te zetten. De verzoekende partij kan haar eigen onzorgvuldigheid niet afwentelen op de verwerende partij. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich tot een aantal gratuite beweringen die op geen enkele wijze worden onderbouwd door een begin van bewijs. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Noch toont ze een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU